

Un vis și realitatea sa

Mergeam împreună pe drumul nostru, ca buni prieteni, care eram legați mai deosebit prin dragostea noastră comună pentru Domnul și Mântuitorul nostru, Isus Hristos.

A fost greu să-l aduc pe această cale și uneori o teamă ușoară voia să se ridice în mine, dacă el va rămâne fidel și nu se va întoarce iar la propriile căi, căi care duc în locul „unde este plânsul și scrâșnirea dinților”.

Aveam în urma mea o luptă dură, o adevărată zbatere pentru sufletul prietenului. Strigasem mult la Domnul pentru el și, în sfârșit, se prăbușise și se întorsese la Mântuitorul. Dumnezeu îmi ascultase rugăciunea. Mergeam în doi pe calea îngustă a credinței.

Nu vorbeam niciun cuvânt unul cu celălalt. El mergea cu capul plecat, gânditor, și, cum mi se părea, nu cu bucuria pe care o aveam eu în inimă.

Deodată ne-am oprit amândoi în același timp. El s-a întors spre mine, m-a privit direct în față - privirea sa era profund tristă. Eu m-am speriat în presimțirea temătoare a ceea ce urma să vină. El a mișcat buzele și din gura sa a ieșit încet: „Ernst, consolează-te, nu mai *pot!*” A sunat ca și când abia în clipa aceasta i-ar fi devenit evidentă toată zbaterea și luptele mele pentru el.

„Nu mai pot!”

Cuvintele sale mi-au trecut ca o sabie incandescentă prin suflet. Măinile noastre s-au desprins. Abia dacă am remarcat. Și atunci aș fi vrut să strig de durere, când, prietenul atât de greu câștigat, mi-a dispărut din vedere. Curând nu l-am mai văzut. Gol era locul pe care tocmai stătuse. Mă aflam izolat și singur pe calea aspră și abruptă.

Dar acum începea conștiința să mă chinuie. „Să-l fi ținut bine, să nu fi dat drumul mâinii sale! Tu, tu ești de vină dacă el merge la pierzare!”

Atunci m-am trezit scăldat în sudoare. Pulsul meu bătea tare. În urechi încă aveam cuvintele dure: „Să-l fi ținut bine, să nu fi dat drumul mâinii sale! Tu, tu ești de vină dacă el merge la pierzare!” Ce fericire că totul nu fusese decât un vis!

Dar acum mă înconjură realitatea. Am ajuns la meditație serioasă. Stăteau în fața mea dintr-odată toate multele suflete tinere, care în parte încă mai băjbăiau în pustiul întunecos, dar în parte și porniseră pe calea îngustă, care duce la viață. Da, ei stăteau acolo toți, cei nepăsători și indiferenți, cei șovăitori și chinuiți, și apoi cei veseli, fericiți, salvați. Ei sunt pretutindeni de găsit. Ei merg cu noi, pășesc alături de noi, unii dezinteresați, nepăsându-le de Dumnezeu, iubind lumea și desfătările ei, alții suspinând sub apăsarea vreunui păcat, a unei înclinații rele de care nu pot să se lase; alții, iarăși, veseli și încrezători în conștientizarea mântuirii dobândite și apoi încă cei care, ca prietenul meu din vis, Îl numesc într-adevăr pe Isus Mântuitorul lor, dar care încă nu sunt cu adevărat fericiți în El, nu deplin satisfăcuți, deoarece calea este prea îngustă pentru ei și privirile lor rătăceau mereu iarăși dincolo, la „străzile late, luminoase, pline”, pe care marea mulțime se îndreaptă spre pierzare.

Cuvântul meu este valabil înainte de toate pentru ultima clasă numită. Lor vreau să le strig avertizarea Aceluia „care a fost mort și a înviat”: «Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții!» (Apocalipsa 2.10), și să-i rog insistent să nu se lase abătuți de la calea îngustă prin ce încearcă lumea să le ofere. Oricât de minunat ar străluci și ar scânteia, cele oferite nu sunt de durată, ci suficient de des numai aparență; ele nu au valoare pentru eternitate. Chiar lucrurile cele mai minunate și mai frumoase ale lumii: comorile ei, cunoștințele ei, artele ei, onoarea ei sau orice altceva care poate să satisfacă ambiția, nu poate să ofere inimii o fericire durabilă. În fond, totul rămâne o goană după fericire, o năzuință după succes și de multe ori o rătăcire fără țință. Oare nu înseamnă atingerea unui scop chiar de foarte multe ori *sfârșitul* bucuriei pe care o așteptasem de la succes?

De aceea, nu alergați după ademenitori și mincinoși, dragi prieteni, care se înșală pe ei și pe voi, răpindu-vă o eternitate minunată. Mai bine „dând la o parte orice greutate și păcatul care ne înfășoară așa de ușor, să alergăm cu răbdare în alergarea care ne stă înaintea, privind ținta la Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței” (Evrei 12.1,2). Cât de încurajator este gândul pentru fiecare dintre ai Săi, că Isus, Domnul și Mântuitorul lor, Fiul lui Dumnezeu, a mers El Însuși pe drumul credinței! El tronează deja la dreapta lui Dumnezeu, în onoare și glorie și cel care isprăvește calea credinței este chemat să împartă cu El cândva cununa și sceptrul. La ce folosește sus cândva toată gloria, toată onoarea lumii și tot prestigiul oamenilor? „Lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne pentru eternitate” (1 Ioan 2.17).

De aceea, nu vă lăsați orbiți de lume! Urmați-L cu inima neîmpărțită pe Domnul, pe bunul Păstor care vă iubește, care vrea să vă poarte pe brațul Său până acolo, unde după mult necaz și poate chiar cu vreo renunțare de dragul Numelui Său, vor fi „desfătări veșnice”. Nu vă uitați înapoi la ce ați părăsit! „Amintiți-vă de soția lui Lot!” (Luca 17.32) Această femeie nefericită părăsise deja Sodoma, dar în loc să nu se oprească în câmpie, potrivit poruncii lui Dumnezeu, ci să-și pună cât mai grabnic viața în siguranță, ea s-a uitat înapoi - a devenit un stâlp de sare, un monument durabil al judecății divine.

Dar și tu, „amintește-ți de soția lui Lot”, tu, cel care încă n-ai gustat îndurarea lui Dumnezeu! Salvează-ți viața! Hristos te cheamă. El te roagă să te lași împăcat cu Dumnezeu. Vrei să-ți împietrești inima, vrei să aștepți, să aștepți timpul potrivit?

Dragă suflet scump, nu aștepta mai mult! Timpul potrivit este astăzi. „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” (Psalmul 95.7,8; Evrei 3.7,15) Un astăzi prețios! „Nu, *măine*”, spui tu, „de ce să te hotărăști așa de repede?” Dar știi tu cum arată ziua de mâine? Nu. Ușa harului va fi cândva închisă. Când, știe numai Dumnezeu. Odată va avea sfârșit și îndelunga Sa răbdare. Când, și aceasta Îi este tot numai lui cunoscut. Dumnezeu te-a chemat. Ascultă glasul Său! „Iată, toate acestea le lucrează Dumnezeu de două, de trei ori” (Iov 33.29). Și apoi? „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară *o singură dată*, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9.27). Da, Cel care odinioară a fost aici jos, ca să înfăptuiască lucrarea de răscumpărare și care și astăzi mai salvează și eliberează de sub robia păcatului, va veni cândva ca să facă judecată. El vine sigur, pentru că El a spus-o: „Nu vă minunați de aceasta, pentru că vine un ceas în care toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși: cei care au făcut cele bune, spre învierea vieții, și cei care au făcut cele rele, spre *învierea judecării*” (Ioan 5.28,29).

De aceea, o, suflete, fă binele! Aceasta înseamnă în primul rând pentru tine: Primește-L pe Isus ca Mântuitor al tău! Dar renunță la rău: la lume și la tot ce este în ea: pofta cărnii, pofta ochilor și trufia vieții! Încă mai este timpul harului. Ușa stă deschisă. Vrei să aștepți până este prea târziu pentru totdeauna? Nu, „Căutați pe DOMNUL cât timp se poate găsi; chemați-L cât timp este aproape! Să-și părăsească cel rău calea sa și omul nedrept gândurile sale și să se întoarcă la DOMNUL - și El va avea milă de el - și la Dumnezeul nostru, pentru că El nu obosește iertând” (Isaia 55.6,7).

Gândește-te și la arca lui Noe! (Geneza 6-8.) Cum vor fi batjocorit și disprețuit oamenii, când Noe își construia arca pe pământ uscat! Dar apoi, când a venit potopul și totul a fost inundat, o, cum vor fi stat, frângându-și mâinile și vor fi implorat să li se permită intrarea! Dar era prea târziu. Fuseseră toți dați pradă pierzării. Ușa era închisă. Dumnezeu o închisese (Geneza 7.16).

De aceea, folosește ziua de „astăzi” a harului, timpul „potrivit”! Fugi la *Salvatorul*, ca nu cumva, cândva, *Judecătorul* să trebuiască să-ți spună: „N-ai vrut. Nu te *cunosc*!”